

*από την Ενωτική Πρωτοβουλία Παρέμβασης
και Διαλόγου (τάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ)*

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

1. Το αποτέλεσμα των εκλογών της 20ής Σεπτέμβρη είναι αρνητικό για την ελληνική κοινωνία, την αριστερά και το κίνημα. Όπως λέγαμε και προεκλογικά, οι εκλογές προκηρύχθηκαν για να μπορέσει να «κλείσει» το ρήγμα που άνοιξε το 62% του ταξικού ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, με ένα αποτέλεσμα που θα έδινε συντριπτικό ποσοστό στα κόμματα του Μνημονίου, για να παρουσιαστεί ως «ευρύτερη κοινωνική και πολιτική συναίνεση» στην εφαρμογή των μέτρων του Μνημονίου και όλων των επιταγών της ΕΕ. Ουσιαστικά επιδιώχθηκε να νομιμοποιηθεί το πραξικόπημα με το οποίο ανατράπηκε η απόφαση του ελληνικού λαού. Πρέπει να επισημανθεί ότι, το γεγονός πως το πραξικόπημα αυτό πέρασε χωρίς το λαϊκό κίνημα και η αριστερά να μπορέσουν να προβάλουν ισχυρή αντίσταση, επηρέασε καθοριστικά το αποτέλεσμα. Η ανακοίνωση του ΣΕΒ δεν αφήνει κανένα περιθώριο για την «ερμηνεία» που δίνει στο αποτέλεσμα η αστική τάξη της χώρας.

Το συντριπτικό ποσοστό που έλαβαν τα κόμματα που ψήφισαν και στηρίζουν τα Μνημόνια δεν αντιστοιχείται ούτε με το 62% του ΟΧΙ, ούτε με τα κοινωνικά στρώματα που πλήττονται βάναυσα από αυτή την πολιτική. Το ρήγμα που άνοιξε με το 62% του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα δεν «κλείνει» έτσι εύκολα με την κάλπη των βουλευτικών. Αντιθέτως, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν έχει την εμπιστοσύνη αυτών που την εξέλεξαν, ενώ αναδεικνύεται και μια απονομιμοποίηση του ίδιου του συστήματος μέσα από την αύξηση της αποχής, ειδικά στις νεαρές ηλικίες. Η εφαρμογή των μέτρων του Μνημονίου σύντομα θα τη φέρει αντιμέτωπη με τις λαϊκές τάξεις, τους εργαζόμενους και τους ανέργους.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ΑΝΕΛ, παρά τη μνημονιακή στροφή και την πολύ πρόσφατη «προδοσία» του προεκλογικού τους προγράμματος, κατάφεραν να συγκρατήσουν το ποσοστό τους και την κοινοβουλευτική τους εκπροσώπηση και να ξανακάνουν συγκυβέρνηση, παρότι έχασαν

περίπου 400.000 ψήφους από κοινού.

Πρόκειται σε μεγάλο βαθμό για μια επιτυχία του επιτελείου γύρω από τον Τσίπρα: αφού ανέτρεψε το ΟΧΙ, έφερε και υπέγραψε το χειρότερο Μνημόνιο παρουσιάζοντάς το ως «την καλύτερη δυνατή συμφωνία» μέσα και από τη θεατρικότητα της διαπραγμάτευσης. Καλλιέργησε, εκμεταλλευόμενος και ανεπάρκειες της αριστεράς, την «απουσία εναλλακτικής», φρόντισε να ψηφίσει το 3ο Μνημόνιο στις 14 Αυγούστου και να προκηρύξει εκλογές βάζοντας το δίλημμα «αφού το Μνημόνιο είναι η σκληρή πραγματικότητα, ψηφίστε για το ποιος θα το διαχειριστεί». Στην επιλογή αυτή, είχε τη στήριξη του αστικού συστήματος και των ΜΜΕ, που ήδη από τον Ιούλιο φρόντισαν να εμποδώσουν ότι δεν υπήρχε εναλλακτική, ώστε η οργή του λαού για την πραξικοπηματική ανατροπή του ΟΧΙ να μπορέσει να μετατραπεί σε «ρεαλισμό» του καλύτερου διαχειριστή ή σε παραίτηση. Βοηθητικό ρόλο σε αυτό έπαιξε επίσης η άθλια διακυβέρνηση της ΝΔ των προηγούμενων δύο χρόνων, που βοήθησε στο φόβο «να μην έρθει η δεξιά». Το έδαφος όμως ήταν, κυρίως, η αποδοχή του Μνημονίου ως αναπόδραστης πραγματικότητας, που αναδείχθηκε πιο ισχυρό από την δυνατότητα το ΟΧΙ να νικήσει, ειδικά τις τελευταίες μέρες πριν από την κάλπη.

Η συγκράτηση του ποσοστού των ΑΝΕΛ ως κυβερνητικού συνεταίρου οφείλεται εν μέρει στην προεκλογική στάση του ΣΥΡΙΖΑ. Αποδεικνύεται όμως ταυτόχρονα ότι μικρότερα κόμματα που διαχειρίζονται τον κρατικό μηχανισμό, μπορούν να επιβιώνουν σε ένα τέτοιο ποσοστό (η ελαχιστοποίηση της ΔΗΜΑΡ όταν βγήκε από την συγκυβέρνηση, το αποδεικνύει επίσης).

3. Η ΝΔ εισπράττει ακόμη τη φθορά του κόμματος που εφάρμοσε το Μνημόνιο με τον πιο σκληρό τρόπο. Το ότι κατάφερε να επαναπατρίσει ένα τμήμα ψηφοφόρων που είχαν ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη, δεν μπόρεσε να ισοσταθμίσει τις απώλειες. Η ελάχιστη αύξηση σε ποσοστό και η απώλεια 190 χιλιάδων ψήφων δείχνουν ότι ακόμη η μνήμη των λαϊκών στρωμάτων από την ακροδεξιά νοοτροπία διακυβέρνησης, έχουν βάθος. Σε κάθε περίπτωση, δεν αποτελεί την εναλλακτική για την πλειονότητα των κοινωνικών τάξεων που πλήττονται, παρότι δεν σημαίνει ότι τα κέντρα του συστήματος δεν θα φροντίσουν να ετοιμάσουν τη ΝΔ ως «εναλλακτική» εν όψει της κοινωνικής δυσaréσκειας.

Το ΠΑΣΟΚ, στη συνεργασία του με τη ΔΗΜΑΡ, κατάφερε να συγκρατήσει το ποσοστό του (με πραγματική απώλεια 130 χιλιάδων ψήφων αν προσθέσουμε το άθροισμα ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ-ΚΙΔΗΣΟ το Γενάρη), κυρίως επειδή παρουσιάστηκε ως πιθανός κυβερνητικός εταίρος του ΣΥΡΙΖΑ σε περίπτωση που δεν έμπαιναν οι ΑΝΕΛ στη Βουλή. Το Ποτάμι, αντίθετα, που δεν πριμοδοτήθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ ως υποψήφιος «κυβερνητικός εταίρος» χάνει μεγάλο τμήμα

της δυναμικής του. Η εκλογή του κόμματος του Λεβέντη, στην πραγματικότητα προδίδει μια αντιπολιτική ψήφο διαμαρτυρίας, την οποία τα ΜΜΕ ενίσχυσαν με κάθε τρόπο. Η ψήφος αυτή δεν είναι «ανώδυνη». Όλα αυτά τα κόμματα, συμπεριλαμβανομένων των βουλευτών του Λεβέντη, αποτελούν «εφεδρείες» για την ψήφιση των εφαρμοστικών νόμων του Μνημονίου που έπονται, ακόμη και για τον οποιονδήποτε κλυδωνισμό της κυβέρνησης στο μέλλον.

4. Η σταθεροποίηση του ποσοστού της Χρυσής Αυγής για 3η συνεχόμενη εκλογική αναμέτρηση, με μικρή απώλεια σε ψήφους (8.000), και μάλιστα λίγες μέρες μετά την κυνική ανάληψη από τον αρχηγό της εγκληματικής συμμορίας της «πολιτικής ευθύνης» για την δολοφονία του Π. Φύσσα, δείχνει ότι οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής γνωρίζουν καλά ποια πολιτική ψηφίζουν και επικροτούν. Μπορεί να μην είναι οι ίδιοι φασίστες, αναθέτουν όμως διά της ψήφου τους σε ένα φασιστικό μόρφωμα να τους εκπροσωπήσει, εν γνώσει τους για τις πρακτικές του ως εγκληματικής συμμορίας. Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός ότι η δυσαρέσκεια προς την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και η οργή των λαϊκών στρωμάτων δεν στρέφεται προς τη Χρυσή Αυγή (στην Αττική έχασε σε ποσοστό και ψήφους) διαψεύδουν όσους προεξοφλούσαν μια τέτοια εξέλιξη. Η περιχαράκωση της ΧΑ είναι αποτέλεσμα όμως πρωτίστως του αντιφασιστικού κινήματος και της αριστεράς που δεν δείχνει φοβικότητα απέναντι στο φασισμό. Ιδιαίτερα ανησυχητικό είναι το αποτέλεσμα της Χ.Α. στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, που δέχτηκαν μεγάλο αριθμό προσφύγων. Η εκμετάλλευση της στάσης του κράτους, οι προσχεδιασμένες συγκεντρώσεις «αγανακτισμένων» που δεν ήταν παρά προεκλογικές συγκεντρώσεις για τους ναζί με τη στήριξη των ΜΜΕ, εκεί που δεν κατάφεραν να απαντηθούν δυναμικά από την αριστερά, είναι γεγονότα που πρέπει σοβαρά να μας προβληματίσουν για το μέλλον.

5. Όσο κι αν φαίνεται μεγάλο το ποσοστό των κομμάτων του Μνημονίου, όμως, είναι σαφές ότι πολλοί από τους σημερινούς ψηφοφόρους -ιδίως του ΣΥΡΙΖΑ- δεν ψήφισαν για την επιβολή του ΕΝΦΙΑ, τους πλειστηριασμούς σπιτιών, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, τις ομαδικές απολύσεις, την περικοπή μισθών και συντάξεων και όλα όσα έπονται με την εφαρμογή του πιο σκληρού τρίτου Μνημονίου, και τα οποία προσπάθησαν με κάθε τρόπο να αποκρύψουν τα κόμματα αυτά κατά την προεκλογική περίοδο. Το αποτέλεσμα δεν λύνει την πολιτική κρίση ούτε για τον ΣΥΡΙΖΑ, ούτε για την κυρίαρχη τάξη. Ο Τσίπρας δεν είναι πραγματικά «κυρίαρχος», όπως τον παρουσιάζουν, γιατί ούτε ο κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ μετατράπηκε σε μνημονιακό σε ένα βράδυ, ενώ η κυβέρνηση έχει λιγότερους δεσμούς με τον κόσμο που την στήριξε από ό,τι το Γενάρη. Η στήριξη στον ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να ερμηνευτεί μονοσήμαντα ως αποδοχή του μονόδρομου των μνημονίων παρότι ενέχει στοιχεία που δείχνουν τάσεις παθητικοποίησης και αποδοχής της κατάστασης. Πρέπει όμως να επισημανθεί πως η τεράστια κοινοβουλευτική δύναμη των κομμάτων του επιτρέπει στο

σύστημα να απορροφά, ως ένα σημείο, κραδασμούς με εναλλαγές ρόλων και, κυρίως, ότι μεγάλα κομμάτια εργαζομένων, ακολουθώντας τη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, αρχίζουν να εγκολπώνουν βασικές ιδεολογικές και πολιτικές πλευρές της αστικής στρατηγικής (όπως το ιδεολόγημα ΤΙΝΑ).

Η αύξηση του ποσοστού της αποχής (760.000 λιγότεροι ψηφοφόροι από τις εκλογές του Γενάρη) δείχνει και ότι η απογοήτευση και η οργή ενός τμήματος ψηφοφόρων τελικά κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Η απονομιμοποίηση μιας Βουλής, της οποίας ο ρόλος θα είναι η απλή έγκριση των εφαρμοστικών νόμων του Μνημονίου, και η απονομιμοποίηση συνολικά του πολιτικού συστήματος μετά και την απογοήτευση για την «προδοσία» του ΟΧΙ από τον ΣΥΡΙΖΑ οδήγησαν σε αύξηση του ποσοστού της αποχής, ειδικά στη νεολαία. Δείχνει επίσης ότι ένα κομμάτι κόσμου, κυρίως φτωχών λαϊκών στρωμάτων, αισθάνεται συνολικά αποκλεισμένο. Η αποχή δεν μπορεί να ερμηνευτεί αποκλειστικά θετικά ή αρνητικά. Εμπεριέχει το σπέρμα της απονομιμοποίησης αυτής της πολιτικής και του συστήματος που την στηρίζει, εμπεριέχει όμως ταυτόχρονα και την παραίτηση. Σε κάθε περίπτωση, ανοίγει συνολικά και ένα ερώτημα για την Αριστερά γιατί η αποχή και η παραίτηση θεωρήθηκαν προτιμητέες από τόσο μεγάλο τμήμα των ψηφοφόρων, αντί να τον εμπνεύσει κάποια από τις εκδοχές της αριστεράς.

6. Σε ό,τι αφορά την Αριστερά, καμία από τις εκδοχές της δεν κατάφερε ουσιαστικά να δώσει σχήμα και ελπίδα στον κόσμο που αντιπάλεψε τα Μνημόνια, στον κόσμο που ψήφισε ΟΧΙ πριν από μερικούς μήνες, και αυτό πρέπει να συζητηθεί πλατιά.

Το ΚΚΕ παρέμεινε στάσιμο σε ποσοστό ενώ είχε μείωση ψήφων κατά 35.000 και δεν κατάφερε να κερδίσει από τη φθορά του ΣΥΡΙΖΑ. Η στάση της «συνεπούς γραμμής», αφαιρετικής και αυτοαναφορικής ως επί το πλείστον, που δεν απαντά στο τι να κάνουμε στο σήμερα, δεν μπόρεσε να εμπνεύσει, ούτε καν σε επίπεδο εκλογικού κέρδους. Η σταθερή άρνησή του να δεχτεί τη δυνατότητα του κινήματος να θέτει και να διεκδικεί στόχους για την επιβίωση του λαού, η άρνηση κοινής δράσης με τις άλλες μαχόμενες δυνάμεις ουσιαστικά το αφοπλίζει. Η περιχαράκωση του ΚΚΕ, που έφτασε στο σημείο να γυρίσει την πλάτη ακόμη και στον κόσμο που έδινε μάχη για το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα το έφερε σε σύγκρουση ακόμα και με την βάση του, όπως φάνηκε και την 5η του Ιούλη και δεν του επέτρεψε καμιά επικοινωνία με τον πολύ κόσμο του ΟΧΙ. Για να δικαιολογηθούν οι επιλογές αυτές η ηγεσία του ΚΚΕ επέλεξε να διεξάγει μονομέτωπο αγώνα χωρίς αρχές κατά των άλλων δυνάμεων της αριστεράς, στάση που ενίσχυσε φαινόμενα απογοήτευσης. Η συμπεριφορά του ΚΚΕ και τα αποτελέσματά της αποτελούν παράδειγμα προς αποφυγήν για την επαναστατική, ανατρεπτική αριστερά.

Η ΛΑ.ΕΝ. δεν πέρασε το αντιδημοκρατικό φράγμα του 3%, παρά την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση που είχε. Δεν κατάφερε να πείσει ότι αποτελεί εναλλακτική λύση σε σχέση με τη χρεοκοπία του προηγούμενου «σχεδίου ΣΥΡΙΖΑ». Πολλά έπαιξαν ρόλο σε αυτό: Η διφορούμενη στάση απέναντι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η καθυστέρηση στο να παραιτηθούν οι Υπουργοί και να αποχωρήσουν οι βουλευτές από ένα κόμμα που είχε γίνει πλέον μνημονιακό. Η για πολύ καιρό απεύθυνση στο εσωτερικό του κόμματος, και όχι στην κοινωνία. Τα μισόλογα σε σχέση με το ευρώ, η προσπάθεια να αναδειχθούν ως «ο συνεπής ΣΥΡΙΖΑ» ή το «αντιμνημόνιο» και η έλλειψη οποιασδήποτε αυτοκριτικής για τη συμμετοχή των κορυφαίων προσώπων της ΛΑΕ στην κυβέρνηση που έφερε τα Μνημόνια. Η έλλειψη οποιασδήποτε εξήγησης για το τι πήγε λάθος με τον ΣΥΡΙΖΑ, τον οποίο υποστήριζαν μέχρι πρότινος (πέρα από τη γενική έκκληση στην «προδοσία»). Ουσιαστικά δεν είδαν και δεν πρόβαλαν το προφανές, πως επρόκειτο για ήττα της στρατηγικής του ευρωμονόδρομου και της αυταπάτης πως μέσα στο πλαίσιο αυτό μπορεί να υπάρξει άλλη πορεία του τόπου. Πολύ σημαντικό όμως είναι ότι το εγχείρημα της ΛΑΕ δεν κατάφερε να απαντήσει στο κρίσιμο ζήτημα της δημοκρατίας που απαιτείται στην αριστερά στην δεδομένη συγκυρία, ειδικά μετά το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ, και δεν επιδίωξε διαδικασίες συγκρότησης μετώπου από τα κάτω. Εν πολλοίς δεν κατάφερε να πρεσβεύσει μια άλλη οργάνωση και λειτουργία που υπερέβαινε τις παθογένειες αυτές.

Όλα τα παραπάνω ήταν οι αιτίες που τελικά οδήγησαν στο να μην εμπνεύσει ούτε καν τους απογοητευμένους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ, στους οποίους κατεξοχήν απευθυνόταν. Ήταν όμως ταυτόχρονα και ορισμένες από τις αιτίες που δεν ευοδώθηκε το εγχείρημα της εκλογικής συνεργασίας που πρότεινε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αν γράφουμε παραπάνω για την ΛΑΕ, είναι γιατί θεωρούμε αρνητική εξέλιξη το αποτέλεσμα της συνολικά για την Αριστερά και το κίνημα -όπως αρνητική είναι και η στασιμότητα του ΚΚΕ. Περισσότερο όμως γιατί το να κρατηθεί ζωντανή η ελπίδα του κόσμου του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος» περνούσε και μέσα από το δυναμικό που συσπειρώθηκε στη ΛΑΕ, κυρίως τα χιλιάδες μέλη του ΣΥΡΙΖΑ από όλη την Ελλάδα, τα οποία έφυγαν με πολύ πιο αριστερή και κινηματική τοποθέτηση από αυτήν που επέλεξε η ηγεσία της ΛΑΕ.

7. Η εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ανένταχτοι-ες αγωνιστές-στριες της Αριστεράς έδωσε μια άνιση μάχη, κόντρα στον αποκλεισμό της από τον δημόσιο διάλογο και λαβωμένη από την πρόσφατη διάσπαση. Σε αυτές τις συνθήκες, η αύξηση του ποσοστού και του απόλυτου αριθμού ψήφων (46.096 ψήφοι) είναι μια επιβράβευση για τους αγωνιστές της που έκαναν μια ηρωική προσπάθεια για να φτάσει ο πολιτικός λόγος της εκλογικής συνεργασίας σε όλη την Ελλάδα. Η ενωτική στάση που δείξαμε στους αγώνες, η στάση στο δημοψήφισμα, αναβάθμισαν το κύρος του εγχειρήματός μας. Είναι επίσης σημαντικό ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι

πλέον μια δύναμη αναγνωρίσιμη, με διακριτό πολιτικό στίγμα και συνέπεια, κι αυτό αποτελεί μια παρακαταθήκη για την αντι-ΕΕ αντικαπιταλιστική κινηματική αριστερά.

Σε καμία περίπτωση όμως αυτό δεν αντιστοιχεί στις ανάγκες και τις δυνατότητες της περιόδου που διανύουμε, ούτε έβγαλε τον αντικαπιταλιστικό λόγο από την περιχαράκωση του πάνω κάτω 1%. Την στιγμή που εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι/ες και νέοι/ες διαφοροποιούνταν, κυρίως από τον ΣΥΡΙΖΑ, τη στιγμή που το κύρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν ψηλά, ειδικά μετά την μάχη του δημοψηφίσματος, το αποτέλεσμα είναι πολύ πίσω από τις δυνατότητές μας και καταδεικνύει ότι δεν καταφέραμε να επικοινωνήσουμε με αυτό το δυναμικό. Στην πλειοψηφία του επέλεξε την αποχή παρότι σε ένα μεγάλο κομμάτι του είναι τμήμα του κινήματος και αυτό αποτελεί βασική αδυναμία και του αποτελέσματος της εκλογικής συνεργασίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΕΕΚ. Παρότι οι αγωνιστές που συμφωνούν με το μεταβατικό μας πρόγραμμα, οι εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι-ες που είναι μαζί μας στα κινήματα και τις παρεμβάσεις, αλλά και ο κόσμος που αναγνωρίζει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως μια συνεπή δύναμη, είναι πολύ περισσότεροι, τα αποτελέσματα στις βουλευτικές εκλογές δεν ξεπερνούν ένα περιχαράκωμένο όριο, κι αυτό πρέπει να μας απασχολήσει.

Το σημαντικότερο όμως δεν είναι το ποσοστό, μιας και η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν μετράει το μπόι της σε ψήφους. Είναι πως ούτε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η εκλογική της συνεργασία μπόρεσε να ανταποκριθεί στο αίτημα να μείνει ζωντανή η ελπίδα του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος» και να εμπνευστεί για μια διαφορετική πορεία ο κόσμος που γυρνάει την πλάτη στο πολιτικό σύστημα.

Μια τέτοια ελπίδα θα μπορούσε (και μπορεί) να την κρατήσει ζωντανή μόνο ένα πλατύ μέτωπο ρήξης που θα συγκροτούνταν από τα κάτω, με τον κόσμο που πάλεψε για το ΟΧΙ, και θα είχε έντονη την παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η «βιασύνη λόγω εκλογών» δεν πρέπει να αποτελεί δικαιολογία ούτε για μας. Τα πολύ σημαντικά βήματα που έγιναν τον Ιούλιο για τη συγκρότηση επιτροπών του «ΟΧΙ μέχρι τέλους» με τον κόσμο που σε μεγάλο βαθμό αργότερα συγκρότησε τη ΛΑΕ, έμειναν μετέωρα, δεν απέκτησαν ουσιαστικό περιεχόμενο ούτε προοπτική. Πρέπει να τονισθεί πως και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν συνειδητοποίησε ούτε την έκταση ούτε και το βάθος του πραξικοπήματος που συντελέστηκε. Υποτίμησε την ανάγκη πρόταξης της υπεράσπισης του δημοκρατικού δικαιώματος του λαού να αποφασίζει -απέναντι στο συντελούμενο πραξικόπημα- τη σύνδεση των ζωτικών αιτημάτων με τους πολιτικούς στόχους, τις μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης και αντίστασης.

Οι προτάσεις που διατύπωσε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς άλλες δυνάμεις της αριστεράς (τόσο η πρόταση των 5 οργανώσεων πολύ πριν την προκήρυξη εκλογών, όσο και η πρόταση

εκλογικής συνεργασίας μετά) ήταν αναγκαία αλλά όχι επαρκής συνθήκη για να προχωρήσει η υπόθεση του μετώπου ή έστω μιας εκλογικής συνεργασίας που θα έδινε το στίγμα μιας άλλης αριστεράς. Οι επαφές της ΚΣΕ, όμως, δεν συνοδεύτηκαν από αντίστοιχες κινήσεις από τα κάτω, από καλέσματα στον κόσμο που έφευγε από τον ΣΥΡΙΖΑ για συζήτηση και δημοκρατική συγκρότηση ενός τέτοιου μετώπου στη βάση, με την ισότιμη συμμετοχή όλων των συμμετεχόντων. Υπήρξαν αντιφάσεις και έλλειψη τόλμης με αποτέλεσμα η πρωτοβουλία κινήσεων τελικά να αφηθεί στην κοινοβουλευτική έκφραση της ΛΑΕ, κάτι που δεν μπορούσε να οδηγήσει σε καμία καλύτερη εξέλιξη. Είναι προφανές ότι η ευόδωση μιας τέτοιας συνεργασίας θα μπορούσε να είχε αλλάξει τα δεδομένα και να δημιουργήσει άλλες συνθήκες για την, έστω και μερική, έκφραση του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος». Είναι επίσης προφανές ότι το στοίχημα είναι ακόμη ανοιχτό και ότι η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να πάψει να είναι εξαγγελία ή υπόσχεση, και να μπορέσει να γίνει συγκεκριμένη πράξη.

Είναι σημαντικό επίσης να αναγνωρίσουμε ότι ρόλο σε όλα τα παραπάνω έπαιξε και η ίδια η δημοκρατική διαδικασία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που έχει ατονίσει. Για να παίξει το ρόλο που αντιστοιχεί στην αντικαπιταλιστική αριστερά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να έχει πιο πλατιά και αποφασιστική δημοκρατία στις Τοπικές Επιτροπές, σταθερή και συνεπή παρουσία στα μέτωπα που ανοίγει, οικοδόμηση πραγματικών δεσμών με τα λαϊκά στρώματα που πλήττονται περισσότερο, όχι με καμπάνιες αλλά με πρακτικές. Χρειάζεται και η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να μετασχηματιστεί, με βάθεμα της δημοκρατίας και αλλαγή στις πρακτικές, στην αντικαπιταλιστική αριστερά που μπορεί να πάει τα πράγματα αλλιώς.

Σε κάθε περίπτωση, οι προκλήσεις είναι μπροστά μας: Η οικοδόμηση εργατικού κινήματος, αντιστάσεων, ενός ισχυρότερου αντικαπιταλιστικού μετώπου και ενός πλατιού κοινωνικοπολιτικού μετώπου που θα καταφέρουν να συγκρουστούν και να γκρεμίσουν την πολιτική των μνημονίων, του κεφαλαίου και της ΕΕ, είναι πρώτιστο καθήκον για όλη την Αριστερά, και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να δώσει όλες τις δυνάμεις της στη μάχη αυτή, απευθυνόμενη σε κάθε αγωνιστή και δύναμη της αριστεράς, κάνοντας αυτοκριτική για τις ελλείψεις της, αλλά και με γνώμονα το να μην υπάρξει άλλη ευκαιρία χαμένη. Οι μάχες του επόμενου διαστήματος θα είναι δύσκολες και απαιτούν τη μεγαλύτερη δυνατή στράτευση. Σε αυτές θα κριθούμε. Ας είναι η πορεία προς την 3η Συνδιάσκεψη μια ευκαιρία για να αλλάξουμε.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα προχωρήσει με γοργούς ρυθμούς στην ψήφιση των μέτρων που εμπεριέχονται στο Μνημόνιο. Θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν την αμηχανία (ή περίοδο

χάριτος) αμέσως μετά το αποτέλεσμα των εκλογών για να εμποδωθεί η ήττα, με τα μέτρα φτωχοποίησης να περνούν σωρηδόν με τη λογική του «δόγματος του σοκ», προκειμένου να παραλύσει η κοινωνία και να μην υπάρξουν αντιστάσεις. Πρωταρχικός στόχος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το επόμενο διάστημα πρέπει να είναι η οικοδόμηση κινήματος σε χώρους δουλειάς και σε κάθε γειτονιά, που να αντιπαλεύει τα μέτρα του Μνημονίου στην πράξη και να μπορέσει να οργανώσει την εργατική τάξη και τα στρώματα που πλήττονται από το νέο ασφαλιστικό, το νέο φορολογικό, τις ιδιωτικοποιήσεις κ.λπ. Να πάει κόντρα στην ηττοπάθεια και να ξεκινήσει να οικοδομείται ξανά κίνημα που θα βάλει φραγμούς στα μέτρα με σκοπό τη μαζικοποίησή του και το γκρέμισμα του Μνημονίου. Μετά από πέντε χρόνια μνημονιακών πολιτικών, προφανώς το έδαφος πάνω στο οποίο παρεμβαίνουμε εδράζεται σε χειρότερους πολιτικούς συσχετισμούς, καθώς και σε μια αίσθηση ατελέσφορου για τη δυνατότητα των αγώνων των εργαζόμενων να νικάνε. Ταυτόχρονα όμως δεν υπάρχει καμία αυταπάτη για το τι σημαίνει η υλοποίηση αυτών των μέτρων, είναι μεγαλύτερη η κοινωνική πλειοψηφία που πλήττεται άμεσα και βάνουσα από τα μέτρα αυτά, και υπάρχει η εμπειρία των αγώνων της πενταετίας.

-Τα μέτωπα στα οποία οφείλει να υπάρξει παρέμβαση κατά προτεραιότητα, είναι:

1. Τα εργασιακά-ασφαλιστικά, με τις ομαδικές απολύσεις, τη μείωση συντάξεων, αύξηση ασφαλιστικών εισφορών, κατάργηση ασφαλιστικών δικαιωμάτων, θεσμοθέτηση εθελοντικής εργασίας κλπ
2. Η αύξηση της φορολογίας για μισθωτούς-συνταξιούχους-μικρούς επιχειρηματίες, η αύξηση του ΦΠΑ και οι αυξήσεις σε βασικά είδη κατανάλωσης, στα εισιτήρια κλπ
3. Ο ΕΝΦΙΑ και οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας (μαζί με τη δυνατότητα να πουληθούν τα κόκκινα δάνεια σε διεθνή hedge funds)
4. Η ανεργία και η μαύρη εργασία σε πεντάμηνα, ΚΟΙΝΣΕΠ κ.λπ. Πρόκειται για ένα μέτωπο που είναι πρωταρχική ανάγκη να βρεθούν τρόποι παρέμβασης που να οργανώνουν το δυναμικό αυτό
5. Η επίθεση στους αγρότες, με τη φορολογία και την προσπάθεια να εξαφανιστεί πλήρως η μικρομεσαία αγροτιά
6. Το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων μέσω του ΤΑΙΠΕΔ αλλά και του Ταμείου Ξεπουλήματος των 50 δις. -και συνολικά το θέμα των δήθεν «επενδύσεων» που ουσιαστικά θα σημαίνει εκχώρηση δημόσιας περιουσίας, καταστροφή φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος,

μεγάλες ειδικές οικονομικές ζώνες χωρίς εργασιακά δικαιώματα (όπως η Ζώνη της ΚΟΣΚΟ στο λιμάνι του Πειραιά).

7. Το αντιπολεμικό κίνημα και η έμπρακτη στήριξη στους πρόσφυγες και μετανάστες, μαζί με την αντιφασιστική δράση.

-Απαραίτητες προϋποθέσεις για να γίνει αυτό είναι η μαζική δράση στους χώρους δουλειάς και την κοινωνία να συνδυαστεί με νέες μορφές διεκδικήσεων, συντονισμού και δράσεων, που θα αντιστοιχούν στη σημερινή κατάσταση της κοινωνικής καταστροφής και θα αντιπαλεύουν την ανυπαρξία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, τη δύσκολη κατάσταση στους χώρους δουλειάς του ιδιωτικού τομέα, την ηττοπάθεια και την παραίτηση: στήσιμο νέων σωματείων στον ιδιωτικό τομέα, προσπάθεια για κινητοποίηση της βάσης και αναζωογόνηση διαδικασιών στα υπάρχοντα σωματεία, νέες μορφές συντονισμού των πρωτοβάθμιων σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, μορφές πολιτικής ανυπακοής απέναντι στα μέτρα, αναβάθμιση της οργάνωσης του λαού με μορφές που θα συνδυάζουν την κοινωνική αλληλεγγύη με την σκληρή διεκδίκηση, οργάνωση των ανέργων, αναβάθμιση των λαϊκών συνελεύσεων και επιτροπών και της παρέμβασής τους και κάθε άλλης μορφής συγκρότησης ανά γειτονιά (εργατικές λέσχες, εγχειρήματα κοινωνικής αλληλεγγύης κλπ). Με μια πλατιά συζήτηση που θα πρέπει να γίνει στα όργανα και τις επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στα σχήματα όπου παρεμβαίνουμε και στα ίδια τα σωματεία.

-Αναβάθμιση της στράτευσης και του σχεδιασμού των Τοπικών Επιτροπών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για να ανταποκριθούν στα παραπάνω καθήκοντα, καθώς και των θεματικών επιτροπών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (συνδικαλιστική γραμματεία, αγροτικό κλπ).

-Κοινή δράση των δυνάμεων της αριστεράς στο κίνημα, στη βάση των παραπάνω επιδιώξεων, και πολιτικές πρωτοβουλίες διαλόγου και κοινής δράσης.

Με βάση τα παραπάνω:

1. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα εργατικά, στους αγρότες, στο περιβαλλοντικό κίνημα, στη νεολαία θα συντονιστούν και θα συζητήσουν τους τρόπους και τις μορφές παρέμβασης που θα δώσουν νέα ώθηση στην κινηματική δράση στα σωματεία, στους ανέργους, στη νεολαία, και θα τη συνδέσουν με το μεταβατικό πρόγραμμα και την αντιΕΕ πάλη.

2. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στους εργατικούς χώρους θα αναλάβουν άμεσα πρωτοβουλία για την συγκρότηση Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων που θα ενοποιεί το σύνολο των

δυνάμεων (κοινωνικών και συνδικαλιστικών) που κινούνται σε μια αγωνιστική, αντικυβερνητική, αντιδιαχειριστική κατεύθυνση στην βάση των στόχων που μπαίνουν στην συγκυρία (μισθοί, δικαιώματα, συλλογικές συμβάσεις εργασίας, απολύσεις, ανεργία, ελαστικές σχέσεις εργασίας).

3. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα προσπαθήσουν για την ενίσχυση της ανεξάρτητης ριζοσπαστικής παρέμβασης και δράσης των σχημάτων στα πανεπιστήμια, στους χώρους δουλειάς και την αυτοδιοίκηση, με κάλεσμα στον κόσμο που αποδεσμεύτηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ, στα μέλη της ΛΑΕ, σε μέλη του ΚΚΕ που διαφοροποιούνται από την σεχταριστική γραμμή, για κοινό σχεδιασμό και κοινές πολιτικές παρεμβάσεις. Με σεβασμό στην αυτοτέλεια των ανεξάρτητων αριστερών σχημάτων, οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα σε αυτά θα προτείνουν την συνεργασία των σχημάτων με όλες τις δυνάμεις που αποδεσμεύτηκαν από το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ, καλώντας τις τελευταίες να αποχωρήσουν από κοινές παρατάξεις με τον κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ, να γυρίσουν την πλάτη στις γραφειοκρατικές αντιλήψεις και να συμπορευτούν ή να συνεργαστούν με αγωνιστικά σχήματα και παρεμβάσεις, όπου υπάρχουν, ή να δημιουργήσουν νέες παρεμβάσεις και συνεργασίες σχημάτων εκεί που συναντιέται τώρα αυτό το δυναμικό.

4. Επιδίωξή μας είναι η συγκρότηση ανά γειτονιά/πόλη Επιτροπών Αλληλεγγύης και Αντίστασης, στο πρότυπο των Επιτροπών του ΟΧΙ μέχρι τέλους και των Λαϊκών Συνελεύσεων, που θα αντιπαλέψουν στην πράξη τα μνημονιακά μέτρα (για αρχή: τη μη πληρωμή του ΕΝΦΙΑ, την αποτροπή των πλειστηριασμών, την ανυπακοή στην αύξηση των εισιτηρίων, τη φοροεπιδρομή, τη διάλυση των κοινωνικών υποδομών, κάθε απόλυση κλπ) και θα οργανώσουν την αλληλεγγύη και την αντίσταση ανά γειτονιά. Οι ΤΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να κάνουν συγκεκριμένο σχεδιασμό για να στηθούν τέτοιες επιτροπές σε κάθε γειτονιά, για την απεύθυνση στις άλλες δυνάμεις της αριστεράς (ΚΚΕ, ΛΑΕ, πρώην μέλη ΣΥΡΙΖΑ) για να συμμετέχουν, με απεύθυνση στους άνεργους, τους ημιαπασχολούμενους, τους συνταξιούχους, όσους και όσες πλήττονται από αυτή την πολιτική για να συμμετάσχουν. Με συγκεκριμένο σχεδιασμό για τον τρόπο μπλοκαρίσματος των μέτρων και την συλλογική οργάνωση της πολιτικής ανυπακοής. Με αξιοποίηση των κινηματικών εγχειρημάτων κοινωνικής αλληλεγγύης, των εργατικών λεσχών, των στεκιών, των επιτροπών που ήδη υπάρχουν ώστε να ενοποιήσουν τη δράση τους σε κατεύθυνση ρήξης και ανατροπής.

5. Επανεργοποίηση της Κίνησης για τη Διαγραφή του Χρέους και της Επιτροπής «Ούτε χρέος ούτε ευρώ» (Θεσσαλονίκη). Συμμετοχή και ενίσχυση όλων των πρωτοβουλιών (κατά τόπους ή κεντρικά) ενάντια στο ΤΑΙΠΕΔ και τις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στο νέο Ταμείο των 50 δισ, με σκοπό οι διεκδικήσεις αυτές να παίρνουν όλο και περισσότερο κινηματικά και

συγκρουσιακά χαρακτηριστικά.

6. Για την κοινή δράση στο κίνημα στην κατεύθυνση της διαμόρφωσης αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνει επιστολή με κάλεσμα κοινής δράσης στους χώρους εργασίας και γειτονίες, στη βάση των παραπάνω κατευθύνσεων, στο ΚΚΕ, τη ΛΑΕ και όλες τις οργανωμένες δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς, και επιδιώκει συναντήσεις.

7. Η πρόταση της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για πολιτική συνεργασία παραμένει ενεργή. Ως εκ τούτου, συνεχίζουμε σειρά επαφών με συντρόφους και δυνάμεις της ριζοσπαστικής, αντι-ΕΕ, αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Αξιοποιούμε και την πορεία προς τη Συνδιάσκεψη και τις ανοιχτές συζητήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το κάλεσμα στο δυναμικό αυτό για να τεθεί ξανά στη συζήτηση το αναγκαίο πολιτικό μέτωπο, το πλαίσιο και ο τρόπος συγκρότησής του.

8. Συμβάλλουμε στο να αναπτυχθεί ο πιο πλατύς διάλογος ανάμεσα σε όλες τις δυνάμεις και ρεύματα που αγωνιούν για την αριστερά που απαιτεί η εποχή μας, με κοινές εκδηλώσεις και ανοιχτό διάλογο. Διοργανώνουμε διήμερο εκδηλώσεων πριν το Πολυτεχνείο, με στρογγυλά τραπέζια συζήτησης για χρέος, την ΕΕ και το χαρακτήρα της, την κατάσταση του κινήματος, τα χαρακτηριστικά και την αναγκαιότητα πολιτικοκοινωνικού μετώπου, με ομιλητές από όλο το φάσμα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Επιπλέον, αξιοποιούμε και την πορεία προς τη Συνδιάσκεψη και τις ανοιχτές συζητήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το κάλεσμα στο δυναμικό αυτό.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Στο φόντο των παραπάνω, η πορεία για την 3η Συνδιάσκεψη είναι ιδιαίτερα κρίσιμη. Τόσο η συγκυρία που διανύουμε όσο και η πρόσφατη διάσπαση μας θέτουν επιτακτικά μια σειρά από ζητήματα: ποια είναι η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και πώς επιτυγχάνεται, το βάθεμα του προγράμματος, τη δημοκρατία εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και συνακόλουθα το σεβασμό όλων στις συλλογικές αποφάσεις, τη δυνατότητα οι αποφάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να παίρνονται με ουσιαστική συμμετοχή όλων των μελών και όχι ως κοπτορραπτική οργανώσεων. Χρειάζεται ένα (ποιοτικό) άλμα μπροστά για να γίνουμε η επαναστατική αριστερά που θα συμβάλλει σε ένα νικηφόρο κίνημα ρήξης και ανατροπής. Κι αυτή η αλλαγή μπορεί να συντελεστεί στο δρόμο προς τη Συνδιάσκεψη, με το άνοιγμα της συζήτησης εντός και εκτός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Στο δρόμο προς τη Συνδιάσκεψη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να ιεραρχήσει τα εξής ζητήματα:

1. Απολογισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από την προηγούμενη Συνδιάσκεψη ως σήμερα: απολογισμός της συμβολής της στο κίνημα, προβλήματα μη ενιαιοποίησης της δράσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο εργατικό κίνημα-γειτονιές-αντιφασιστικό, προβλήματα στο ξεδίπλωμα της μετωπικής πολιτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπως αυτή είχε αποφασιστεί από την προηγούμενη Συνδιάσκεψη, απολογισμός της συνεργασίας με τη ΜΑΡΣ και για ποιο λόγο διαλύθηκε τόσο εύκολα, απολογισμός συγκρότησης και εσωτερικής δημοκρατίας, ερμηνεία για τη διάσπαση: να αναλάβουμε το μερίδιο ευθύνης που αναλογεί στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Τοπικές και Κλαδικές Επιτροπές, λειτουργία και δυσλειτουργίες.

2. Την εξειδίκευση/εμβάθυνση του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος. Πιο συγκεκριμένα θα πρέπει δηλαδή να συγκροτηθεί επιχειρηματολογία και τεκμηρίωση η οποία θα εξειδικεύει τους βασικούς άξονες του μεταβατικού προγράμματος. Τι συνεπάγεται η έξοδος από την ευρωζώνη/ΕΕ στην οικονομία, την ανεργία, τη φτώχεια, το μισθό και το εισόδημα, το χρόνο εργασίας και τις εργασιακές σχέσεις, αλλά και την υγεία, την παιδεία, το δημόσιο, την αγροτική παραγωγή κ.λπ. Ήδη μια καλή εκκίνηση ήταν το ask_antarsya στην προεκλογική περίοδο. Η διαδικασία αυτή θα πρέπει να είναι πρώτα και κύρια αντικείμενο συζήτησης στις αντίστοιχες κλαδικές επιτροπές, ενώ θα πρέπει να συγκροτηθούν αντίστοιχες ομάδες εργασίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Επιπλέον, στο επίπεδο του προγράμματος θα πρέπει να εξειδικευτεί ποιοι είναι εκείνοι οι αντιθεσμοί -με την έννοια των εργατικών και λαϊκών οργάνων- που συμβάλλουν αποφασιστικά στην υλοποίησή του. Ποιες μορφές μπορεί να πάρει η δυαδική εξουσία στην εποχή μας; Πώς πραγματώνεται ο εργατικός και κοινωνικός έλεγχος στις σύγχρονες συνθήκες; Λέμε «οργανωμένος λαός», αλλά σε ποιες δομές επιδιώκουμε να οργανωθεί; Πώς θα αποφασίζει και πώς θα πράττει; Τι σχέση έχουν τα σημερινά εγχειρήματα (BIOME, ertopen, κοινωνική αλληλεγγύη κ.λπ.) με αυτό που προτείνουμε; Ποια καθήκοντα βάζει αυτό στη στράτευσή μας και στη συμμετοχή μας στο κίνημα;

3. Τρίτος άξονας είναι αυτός της ανασυγκρότησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Αυτό περιλαμβάνει τόσο την ανάλυση της εμπειρίας και την αποτίμηση των διαφόρων εγχειρημάτων τα οποία ξεδιπλώθηκαν όλα αυτά τα χρόνια αλλά και την χάραξη στρατηγικής και την ανάληψη συγκεκριμένων πρωτοβουλιών. Πιο συγκεκριμένα, μέσα από ποιες μορφές μπορεί να συμβάλει το δυναμικό της αντικαπιταλιστικής αριστεράς; Ποια είναι σήμερα η κατάσταση της εργατικής τάξης και πώς μπορεί η αριστερά να ανασυγκροτήσει συλλογικά συμφέροντα; Τι σημαίνει αντεπίθεση του λαϊκού και εργατικού κινήματος, με ποιες μορφές και ποια αιτήματα επιτυγχάνεται στο σημερινό έδαφος κοινωνικής καταστροφής; Ποιες μορφές συνδικαλισμού, παρέμβασης, οργάνωσης της εργατικής τάξης και των ανέργων, μπορούν να ανταποκριθούν στο αίτημα αυτό; Με βάση

τις απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά, πώς μπορεί η ANΤΑΡΣΥΑ να δρα περισσότερο ενιαία στο εργατικό κίνημα.

4. Το ερώτημα της επαναστατικής θεωρίας, τακτικής και στρατηγικής, τη σχέση κράτους-εξουσίας-κυβέρνησης. Όχι ως θεωρία, αλλά με γνώμονα το τι καθήκοντα βάζει στη συγκυρία για όποιον-αν αναφέρεται στην αριστερά που θέλει να μετασχηματίσει την κοινωνία σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, για τις διαδικασίες και τη στράτευσή της, για τις συμμαχίες, τα μέτωπα και την απεύθυνσή της. Πώς μπορούμε να ανταποκριθούμε στην ανάγκη για συζήτηση σχετικά με τον κομμουνισμό που απαιτεί η εποχή μας; Να ξεκινήσει με πρωτοβουλία της ANΤΑΡΣΥΑ μια θεωρητική συζήτηση με ρεύματα και αγωνιστές που αναφέρονται στον κομμουνισμό για τα ζητήματα οικοδόμησης επαναστατικού κόμματος, επαναστατικής διαδικασίας, μετάβασης, και μορφής του κομμουνισμού στον 21ο αιώνα.

5. Το ζήτημα του κοινωνικοπολιτικού μετώπου, εντός του οποίου θα δρα με αποφασιστικότητα και ενισχυμένος ο αντικαπιταλιστικός πόλος . Πρέπει όλοι να αναγνωρίζουμε ότι το εγχείρημα της ρήξης με τα Μνημόνια, το ευρώ, την ΕΕ, το κεφάλαιο είναι τιτάνιο, θα αντιμετωπίσει μεγάλη αντίσταση από το σύστημα εξουσίας και ότι υπερβαίνει τις ιστορικές δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς, ότι είναι ανάγκη να περάσει στα χέρια του “οργανωμένου λαού”, εντός του οποίου η ANΤΑΡΣΥΑ θα είναι ο αντικαπιταλιστικός πόλος [1]. Είναι αλήθεια ότι τα μέτωπα δεν φτιάχνονται σε κινηματικό κενό, είναι όμως αλήθεια ότι δεν μπορούμε να περάσουμε σε μια νέα, ιδιότυπη «θεωρία σταδίων», σύμφωνα με την οποία πρώτα θα γίνει το κίνημα, μετά το μέτωπο και μετά η ρήξη. Η πραγματικότητα ακολουθεί πρωτότυπες -πάντα- διαδρομές, κι αν θέλουμε σήμερα να μην εμπεδωθεί η ηττοπάθεια, η συγκρότηση μετώπου θα ενισχύσει το κίνημα, και η ύπαρξη κινήματος θα αλλάξει τους συσχετισμούς στο μέτωπο. Επιδιώκουμε ένα πλατυ κοινωνικοπολιτικό μέτωπο με τον κόσμο που πλήττεται, όπου θα υπάρχουν και δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς. Εντός αυτής της διεργασίας, ο αντικαπιταλιστικός πόλος θα ενισχυθεί και θα στρέφει τα πράγματα σε κατεύθυνση ρήξης και ανατροπής. Οι επιτροπές του «ΟΧΙ Μέχρι τέλους», όπως στήθηκαν το καλοκαίρι, αποτελούν μια μορφή αυτού του μετώπου. Τέλος, πρέπει να αξιολογήσουμε τις μέχρι τώρα προσπάθειες και να μπουν συγκεκριμένα βήματα οικοδόμησης με πραγματικούς όρους των μετώπων που επαγγελλόμαστε: ως ANΤΑΡΣΥΑ έχουμε διακηρύξει πολλές φορές ότι θέλουμε μέτωπο, όμως πολλές φορές αυτό έμεινε μόνο εξαγγελία. Δεν μπορεί να πάει μπροστά η ANΤΑΡΣΥΑ όταν σε ένα τόσο βασικό θέμα δεν μπορεί να ευοδωθεί το σχέδιο της.

6. Ενίσχυση του αντικαπιταλιστικού ρεύματος: η 3η Συνδιάσκεψη να γίνει αφορμή για τη συνάντηση με ένα ευρύτερο δυναμικό που τώρα προσεγγίζει τις θέσεις μας, αλλά και για

άνοιγμα (όχι αναγκαστικά με τη μορφή ένταξης στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα μπορούσε κατά περίπτωση να ειπωθεί και η διαμόρφωση ενός χώρου διαλόγου γύρω από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) σε οργανωμένες δυνάμεις και ρεύματα της αντιΕΕ-αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς.

7. Η κατοχύρωση της δημοκρατικής συγκρότησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η συνδιάσκεψη θα πρέπει να δρομολογήσει ένα νέο τρόπο συγκρότησης στην κατεύθυνση της κατοχύρωσης του διαλόγου και των αποφάσεων εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μιας διαδικασίας που θα θέτει την υπέρβαση της ίδιας μας της λειτουργίας με το βλέμμα όχι στον τρόπο που έχουμε μάθει να λειτουργούμε, αλλά στον τρόπο που μπορεί να απαντήσει στις ανάγκες της επόμενης περιόδου. Θα πρέπει να κατοχυρωθεί ο ρόλος και η ουσιαστική λειτουργία των τοπικών και κλαδικών επιτροπών ως ζωντανές διαδικασίες πολιτικές συζήτησης που υπερβαίνουν τα στεγανά των οργανώσεων και μπορούν να παράγουν συνθέσεις. Πρακτικά βήματα που δείχνουν ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να αποτελέσει μια ενότητα ποιοτικά διαφορετική από το άθροισμα των συνιστωσών της: Έντυπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στο οποίο θα εκπροσωπούνται και όλες οι διαφορετικές αντιλήψεις. Γραφεία-στέκια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπου θα συζητάμε και θα μοιραζόμαστε τις αγωνίες μας. Κοινά φεστιβάλ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπου κάθε ρεύμα θα μπορεί να εκπροσωπείται και όλα μαζί να συμβάλλουν στην ανάπτυξη της επαναστατικής αριστεράς. Να συζητηθεί πλέον ο βηματισμός με τον οποίο θα μπορούσαν να γίνουν τα παραπάνω, και όχι απλώς ευχολόγια.

[1] Η πρόταση της ΕΠΠΔ για το πλατύ πολιτικοκοινωνικό μέτωπο έχει ήδη δημοσιοποιηθεί εν όψει της συνδιάσκεψης, βλ. κείμενο [«Ας κουβεντιάσουμε επιτέλους για το μέτωπο»](#)